

I^o

12

NEMESI ANTICA

Ancora una diàspora
a spiagge latine,
quasi nèmesi antica,
ci spinge a ponente;
come uccelli od armenti
dal gelo d'inverno
sospinti e incalzati
così errabondi,
con sguardi di fame,
fuggiamo da luoghi
di labbra cucite.
Non abbiamo più eroi
e alla Terra Promessa
nessun Padreterno
ci ha detto di andare.
E così come sempre,
il sole inseguendo,
inseguiamo speranze
e troviamo illusioni
in terre bramate,
ma aride ai semi
di altre favelle.

MALLKÌM I VJËTËR

Një tër hërë shprishëmi
ndër dhërat e lëtinjëvet
e një mallkìm i vjëtër
na shtynë ka perëndimi;
dhasi zògjiz o kàfshë,
të shtyjtur e të rràhur
ka àkulli dimrit,
rrahadhërësh vemi nà
me sy të ngamàt
e pështòjëm ka llòket
bùzëvet e qèpura.
Nëng kemi burrùnëra
e ka e Tàksura Jètë
mòsnjë Perëndi
na tha se mund vèjim.
Kështù si ngahërë,
tue écur pas diellit,
do të gjëjim ndònjë sprënxë
po zëmi mirmàga
ndër bòtët dishërùara,
ç' jàn të thàjtura fàrës
të glùhvet e hùajira.